

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חיי שרה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב

(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושמונה לבריאה

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" גיטא תחי'
ליום הולדתה השני לאוישו"ט, ביום ה' מ"ח ה'תשע"ח
ולזכות אחי החייל ב"צבאות השם" מנחם מענדל שיחי'
*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' לוי יצחק וזוגתו מרת חי' שרה שיחיו צייטלין
* * *

לזכות

הו"ח ר' יהודה בן-ציון בן חנה שיחי' ירון
ליום הולדתו, ביום הבהיר - כ"ף מ"ח
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר
*

נדפס ע"י זוגתו

מרת רבקה בת רחל שתחי' ירון
ומשפחתם שיחיו

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved Ones
For More Info. Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלילה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

הקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ששם נלמדים שני ענינים – בלא חטא, ויופי –
„כל אחד נדרש לעצמו“;

ואילו אצל ישמעאל³ אין רש"י מסביר כלל מדוע „נכתב שנה בכל כלל וכלל“!

מפרשי רש"י⁶ דנים כאן בהרחבה גדולה על האופן שבו ניתן ליישב את השינויים הללו בדברי רש"י, אבל בנוסף לקשיים השונים שישנם על כל אחד מן התשובות, מתעוררת כאן שאלה כללית:

כיוון שהענין כלל איננו פשוט, עד אשר לכל אחד מן המפרשים יש הסבר אחר, הרי צריך היה רש"י, המפרש את הפסוקים גם ל„בן חמש למקרא“, לכתוב את פירושו בצורה ברורה, שתהיה מובנת, כך שלא יישארו ספקות בכונתו.

הכרחי אפוא לומר שכונת רש"י בפרוש הדברים מובנת באופן ברור ממילותיו, ואין כל צורך להוסיף על כך הסברים.

ב. מעלת אברהם „בן ק' כבן ע'“ כתובה בפרוש בתורה

ההסבר לכך הוא:

מדברי רש"י לגבי שרה, ש„לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל“ לומר לך שכל אחד נדרש

א. פרושי רש"י לדברי התורה על שנות חיי שרה, אברהם וישמעאל

בפרשתנו מספרת התורה על מספר שנות חייהם של שרה, אברהם וישמעאל: בתחילתה! – „ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים“, ובסופה – „ואלה ימי שני חיי אברהם... מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים“², „ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע שנים“³.

בפירושו רש"י על התורה רואים כאן דבר מופלא: למרות שבכל שלושת המקומות כתובות המילים „שנה“, „שנים“ הן במספר המאות, הן בעשרות והן באחדות, שונה פירוש רש"י בכל אחד מהם, כדלהלן:

על שנות שרה! הוא מפרש: „לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו“, שמכך לומדים „בת ק' כבת כ' לחטא... ובת כ' כבת ז' ליופי“;

אצל אברהם² אומר רש"י „בן ק' כבן ע' ובן ע' כבן ה' בלא חטא“ – כלומר, נלמד מכאן ענין אחד בלבד⁴, שבהיותו בן ק' היה אברהם „בלא חטא“ כבן ע' וכבן ה', ולא כאצל שרה,

(1) כג, א.

(2) כה, ז.

(3) שמ, יז.

(4) במפרשים (דברי דוד לחט"ו ריש פרשתנו. וראה גם משכיל לדוד שם – ודלא כברא"ם שם ד"ה שני ח"ש) שלא הביא רש"י ענין היופי גבי אברהם כי באיש לא שייך מעלה זו – אבל אינו מתורץ מה שדורש רש"י רק ענין אחד? ומ"ש במשכיל לדוד שם (וראה ט"ז שם באו"א) שיש ב' ענינים ב„בלא חטא“ – שמענישים בידי שמים (ע"פ פרש"י בראשית ה, לב) ובידי אדם, ע"ש (וראה בארוכה השק"ט ברא"ם ושאר מפרשי רש"י שם) – אינו מרומז כלל ברש"י, והי"ל לרש"י לפרש כן בהדיא (כדלקמן בפנים). ואכ"מ.

(5) וכן אינו מפרש: בשנות יצחק (וישלח לה, כח), יעקב (ויחי מז, כח. ובשנוי), יוסף (שם בסופו ובשנוי). ולהעיר שגם אינו מפרש למה לא נכפל באברהם וכו' ע"ד שנכפל בשרה, שני חיי שרה – כולן שווין לטובה.

(6) ריש פרשתנו. – ובמב"ב"ן שם מסיק, ואין מדרשו זה („בת ק' כו") נכון.

(7) לשון המשנה – אבות פ"ה מכ"א (בסידור אדה"ו – מכ"ב).

(8) דלא כמ"ש ברע"ב ורא"ם (ד"ה בת ק' וד"ה שני ח"ש) ריש פרשתנו, שההיקש „בת ק' כו" נלמד ממש"נ אח"כ „שני חיי שרה“ (וגבי אברהם נלמד מיתורא דקרא, ואלה

ולפי זה מובן בפשטות שזו היתה מעלתו של אברהם, שהיה „בן ק' כבן ע'": למרות שהגיל להולדת ילדים היה אז „בני ע'", לא היתה „תשות כח" זו אצל אברהם¹³, אשר גם בהיותו „בן ק'", הוא נשאר בענין זה „כבן ע'¹⁴ (כפי שרואים, שהוא הוליד את ישמעאל בהיותו בן פ"ו שנים¹⁴).

(לפי זה יובן טוב יותר פירושו רש"י על „הלבן מאה שנה יולד", שאין זאת תמיהה, כיצד הוא יוכל ללדת בגיל מאה שנה, אלא זוהי „תמיהה קיימת" – אמר בלבו הנעשה חסד זה לאחר מה שהקב"ה עושה ליו").

אך לא כך היה אצל שרה, אשר „חדל להיות לשרה אורח כנשים¹⁵, והיא לא יכלה ללדת ילדים בדרך הטבע¹⁶, ואצלה¹⁷ היה הכרח

בכתבו „בני ס'". ובפרט שמסתמך על הדורות „שמנח ועד אברהם" ואין שם זכר לשישים.

ואולי מקורו „ויצחק בן ס' שנה בלדת אותם" (תולדות כה, טו), ותו לא (מצינו ש)התפללו יצחק ורבקה. ודוחק. ולהעיר מ„אחת לס' או לע' שנה" (כריתות ו, ב. ירוש' יבמות פ"ח ה"ג).

*13) להעיר מרש"י ישן לך יז, כד: והי' מתיירא שהי' זקן – אבל אין מזה ראיה לגבי תשות כח בנוגע להולדת בנים.

14) לך טו, טז.

*14) בבראשית וזאת (ירושלים, תשכ"ב) עה"פ: „בן מאה כבן שבעים לנו". אבל ע"ד הפשט לא מצינו שהנוי פשוט בבן שבעים (ובפרט ע"פ פרש"י שאז הפסיקו ללדת) יותר מבן ק'.

15) וירא ית, יא. – ולהעיר שאף שבתחילת הכתוב נאמר „ואברהם ושרה זקנים", בסיום הפסוק נתוסף ש„חדל להיות לשרה גו", אבל לא נתוסף באברהם ענין עדי"ז – של תשות כח וכיו"ב.

16) ואף שבלאה"כ הרי היתה עקרה (נת, יא, ל) – אין הכרח שידעה עדי"ז (ע"פ דרך הפשט – משא"כ למ"ד (יבמות סד, ריש ע"ב) דאילונית היתה, דניכרת בסימנים). וראה לך טז, ב: עצרני ה' מלדת גו' אולי אבנה ממנה.

17) ע"ד הדרש גם אברהם הי' עקר (יבמות שם, א. ועוד)

לעצמו בת ק'... לחטא... ליופי... מובן מאליו, שגם מאוחר יותר, כאשר אצל אברהם „נכתב שנה בכל כלל וכלל" צריך כל כלל להיות „גדרש לעצמו", ולומדים מכאן שני ענינים⁹.

מובן, אפוא, מאליו, שבדברי רש"י אצל אברהם „בן ק' כבן ע'" אין הוא מתכוון למסקנה הנלמדת מכאן בהמשך – „בלא חטא", אלא למסקנה נפרדת, נוספת¹⁰. ורש"י אינו מסביר מה נלמד מ„בן ק' כבן ע'", מפני שהחידוש הנלמד מכך כתוב בפרוש בפסוק:

כאשר אמר הקב"ה לאברהם, שיוולד לו בן משרה, נאמר בתורה¹¹: „ויאמר בלבו הלבן מאה שנה יולד..." – אברהם תמה על האפשרות ללדת ילד בגיל מאה שנה, כפי שמפרש שם רש"י¹², ש„בימי אברהם נתמעטו השנים כבר ובא תשות כח בעולם.. שמהרו ותולדותיהם ני ס' ובני ע'¹³."

ימי שני חיי אברהם גו"ם. משא"כ גבי ישמעאל שאין תור בלשון הכתוב, ע"ש, וכמו שהקשה עליו במשכיל לדוד שם (וראה שם (וכן בגו"א, לבוש ועוד) עוד קושיות על פי' הרא"ם, ואכ"מ).

9) לולא דמסתפינא הייתי אומר דברש"י הי' כתוב „בן ק' כבן ע' לזכ (או כיו"ב – ראה לקמן בפנים) ובן ע' כבן ה' בלא חטא". והמעתיק שלא הבין ה„לכח" – השמיטו. – ויש לחפש בדפוסים הראשונים וכת"ם**.

זה עתה ראיתי במהד"ת של ברלינר שהוסיף בסוגריים תיבת „לכח" אל לא ציין מקורו.

10) ועפ"ז מתורצת בפשטות קושיית המפרשים (גו"א ודברי דוד ריש פרשתנו) דל"ל היקש ד„בן ק' כבן ע'", והרי בהיקש „בן ק' כבן ה'" סגי?

11) לך יז, יז.

12) וכבר האריכו בזה ברמב"ן ומפרשי רש"י שם. ואכ"מ.

13) דתרח הוליד את אברם והוא בן ע' (נח יא, כו). וצ"ע

(* להעיר דגבי אברהם לא התייק רש"י בהד"ה תחילת הכתוב, ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חיי" (ומזה מוכח גם דלא כפי' החוקני וגו"א ריש פרשתנו. לבוש פרשתנו כה, ז. ועוד).

** בדפוס ראשון וכת"י רש"י שתח"י הוא כבפנים. ובדפוס שני דרש"י כל פירושו רש"י זה ליתא.

לעילוי נשמת
אי"א נו"נ עוסק בצ"צ
 איש אמת תם וישר מלאכתו מלאכת שמים
 הרה"ח הרה"ת ר' מנחם אהרן
 ב"ר יוסף הכהן ע"ה
ראדאל
 אהוב לבריות וחביב לכל אדם
 קיבל את כולם בסבר פנים יפות
 אוהב שלום ורודף שלום
 זכה להיות שליח כ"ק אדמו"ר מה"מ
 מסר נפשו לעניני חנוך עטה"ק
 קירב משפחות רבות לתורה ומצוות
 נטע הכרת הבורא ע"י גילוי נפלאות הבורא
 לתלמידים הרבה באהבה
 זכה לגדל ולראות בנים ובני בנים
 דור ישרים יבורך
 עוסקים בתורה ומצוות בדרכי החסידות
 ומהם שלוחי המלך
 נפטר ביום שני לסדר וטיהרו הכהן
 כ"ח ניסן ה'תשע"ז
ת. נ. צ. ב. ה.
 (מנוסח המצבה)
 *
נדפס ע"י משפחתו שיחיו

(* ובכת"י רש"י שתח"י (וכן בדפוסים הראשונים דפרש"י) ליתא „בני שישים" (בדפוס א' (ורוב כת"י שתח"י) „בני שלשים ובני שבעים". בכמה כת"י – רק „בני שבעים". ובדפוס שני „בני שלשים ובני ארבעים").

בנס¹² – „היפלא מה' דבר¹⁸ – כדי שיוולד לה יצחק. (אלא, ששרה חשבה, שגם אברהם כבר אינו יכול להוליד¹⁹ – „ותצחק שרה... אחרי בלותי... ואדוני זקן²⁰).

לפי זה מתורץ גם קושי גדול, מדוע אין רש"י מסביר שום דבר, על כך שלאברהם נולדו ילדים (בני קטורה²¹) למעלה מארבעים שנה לאחר לידת יצחק²², ואינו מציין כאן שהולדה זאת היתה באמצעות נס¹² –

כי עובדה זו כבר מוסברת על-ידי המילים „בן ק' כבן ע'“, שאצל אברהם לא היתה קיימת תשות כח), שהגבילה את הולדת הילדים עד לגיל שבעים²³, ל„תשות כח“ זו לא היתה

אבל לא הובא זה בפרש"י עה"ת. וי"ל הטעם – כי הוא היפך הפשט, כדמוכה מישמעאל כ' (כמ"ש בראש"ע נח שם). ומ"ש רש"י (לך טו, ה) „צא מאצטגנינות שלך .. שאינך עתיד להעמיד בן כו" – הרי (נוסף למ"ש במפרשי רש"י שם, שעכצ"ל שהכוונה ב„להעמיד בן“ היא לבן משרה – שהרי נולד ישמעאל קודם שנשתנה שמו לאברהם – הרי) מזה ששינוי „החזו“ (פרש"י שם) דיו שיוולד בן, מוכח שלא ה' עקר.

18) וירא שם, יד.

19) ואף שהוליד ישמעאל בהיותו בן פ"ו שנה, כנ"ל (וראה לך שם: עצרני גו' (ולכן) בא נא גו') – אין זו הוכחה שגם עתה (י"ד שנה לאח"ז) עדיין ראוי להוליד. ודוחק קצת. וראה לקמן בפנים סעיף ג.

20) וירא שם, יב. וראה רש"י לך טו, ה.

21) פרשתנו כה, א ואילך. וראה רש"י פרשתנו (כד, סב) שבעת שיצחק חזר מהליכתו להביא הגר לאברהם שישאנה פגש את רבקה כו'.

22) שהרי יצחק נשא את רבקה בהיותו בן ארבעים שנה (תולדות כה, כ).

23) וזהו ג"כ החידוש בלימוד זה („בן ק' כבן ע') – שלכן הוצרך הכתוב להוסיף תיבת שנה גם גבי כלל זה – כי לולי זה ה' מקום לומר, דזה שהוליד אברהם בני קטורה הוא (לא מפני שמלכתחילה לא ה' אצלו „תשות כח“, כ"א) מפני שלאחרי שנתברך מהקב"ה שיוולד יצחק חזר כוחו כו' ונשאר אצלו גם אח"כ,

[ובפרט שנתברך (לך יז, ו), והפריתי אותך במאד מאד“ – דלא כשרה שנתברכה רק „נתתי ממנה .. בן“ (שם, טז)]. וע"ז מחדש הכתוב שאתברה ה' „בן ק' כבן ע'“, שמלכתחילה לא ה' תשות כח אצל אברהם, וה' אפשר להוליד ע"פ טבע.

השפעה על אברהם²³, ולפיכך נולדו הילדים כגיל מאה שנים, ואף הרבה יותר מאוחר, כשם שבמעלה של „בן ע' כבן ה' בלא חטא“ אין הכוונה שלאחר גיל שבעים השתנה ח"ו הדבר, אלא הכוונה היא שהוא היה כל ימי חייו בלא חטא²⁴.

ג. הקשיים על ההבדלים בפרושי רש"י

באמצעות הבדל זה בין אברהם לשרה יובנו ההבדלים בפרושי רש"י:

על הפסוק²⁵, „היניקה בנים שרה“ מפרש רש"י: „ביום המשתה הביאו השרות את בניהן עמהן והיניקה אותם, שהיו אומרות לא ילדה שרה אלא אסופי הביאה מן השוק“. ועל הפסוק (בתחלת פרשת תולדות²⁶), „אברהם הוליד את יצחק“ אומר רש"י „לפי שהיו ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה... מה עשה הקב"ה צר... והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק“.

צריך להבין מדוע אומר רש"י אצל שרה שהשרות²⁷ (נשים חשובות) אמרו „לא ילדה שרה“, ואצל אברהם אומר שהיו „ליצני הדור אומרים מאבימלך נתעברה שרה“²⁸?

²³* וגם אצל יעקב לא היה תשות כח, שהרי נשא אשה בהיותו בן פ"ד (ראה רש"י ס"פ תולדות, ויצא כט, כא) – ובפשטות הטעם שלא נשא קודם י"ל שה' מפורסם ציווי אברהם לא לקח גו' כ"א ממשפחתי גו' ולא רצה לעיוב הוריו עד שיצוהו ע"ז (ראה רש"י ס"פ נח). ולכן רק אח"ז אמר „אימתי אעמיד י"ב שבטים“ (רש"י ויצא שם).

וראה לקמן בסוף השיחה והערה 46.

24) ראה שקו"ט במפרשי רש"י (רא"ם ד"ה שני ח"ש), גו"א ועוד) ריש פרשתנו – בנוגע לשרה ואכ"מ.

25) וירא כא, ז. וראה גם רש"י לך יז, טז.

26) כה, יט.

27) וברש"י לך שם, שהיו מרגנים עליהם כו". וראה השינויים בזה גם במקומות שצויינו בהערה 30. פסיקתא דר"כ פ' שוש אשיש. פסיקתא רבתי פמ"ב. ואכ"מ.

28) ע"פ פ"י הא' ברש"י וירא (כא, ב) „שנולד לט' חדשים

בזמן הגלות מסבה לו – זועק יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"12, כל מה שבעה"ב זה הקב"ה אומר צריך לעשות, „חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא“, מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח" – בשנת ובתחלתה „יד תשלח" – והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט על-ידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. שע"י לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את המשכה בפועל].

כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב„להביא לימות המשיח“. לא רק „לרבות“ (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – „להביא“, הוא עושה כל התלוי בו כדי להביא „לימות המשיח“ לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר המשיח הוא „בחזקת משיח“⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של „משיח ודאי“⁵ וכו').

הכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

היות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאור"א מישראל, בלי יוצא מן הכלל.

. . . ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח (מגיד דבריו ליעקב גו"ל¹¹)], וביחד עם עשר הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח“ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת רוח וההנאה שהעבודה

כמו־כן אין מובן: העובדה ש„היניקה בנים שרה“ מוכיחה ש„ילדה שרה“, ואין זה „אסופי“, אבל אין זאת הוכחה לכך שזהו בנו של אברהם, והשרות יכלו אפוא לומר, כליצני הדור, ש„מאבימלך נתעברה שרה“²⁹, ביודען שאברהם הוא זקן בן מאה שנה?

והקושי הגדול עוד יותר, שהרי בגמרא³⁰ מובאים שני הענינים בהמשך אחד – „היניקה בנים שרה .. היו כל אומות העולם מרגנים .. שהביא אסופי מן השוק .. אברהם אבינו הלך וזימן כל גדולי הדור ושרה אמנו זימנה את נשותיהם .. והיניקה את כולן, ועדיין היו מרגנים ואומרים אם שרה בת תשעים שנה תלד, אברהם בן מאה שנים יולד, מיד נהפך קלסתר פנים של יצחק...“

אבל לפי כל האמור לעיל יתורצו כל הקשיים: תמיהתן של השרות היתה מלכתחילה רק לגבי שרה, כי אצלה „חדל להיות...“ ולא ייתכן שתלד ילדים ואילו לגבי אברהם, אשר הוליד את ישמעאל בהיותו בן פ"ו שנה, אין זה כלל פלא שהוא יכול להוליד ילד גם בהיותו בן מאה.

לפיכך לא היה אצל אנשים חשובים בכלל פלא ש„אברהם הוליד את יצחק“, רק „ליצני הדור“, אשר אינם מתענינים באמת, אלא מחפשים מקום ללעג, רק הם אמרו ש„מאבימלך נתעבר שרה“.

אבל הקב"ה רצה למנוע אפילו את לעגם של „ליצני הדור“, ולפיכך „צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם והעידו הכל אברהם הוליד את יצחק“.

שלא יאמרו מביתו של אבימלך הוא – מובן שרק „ליצני הדור“ היו אומרים כן. ולהעיר גם מרש"י שם כ, טז. (29) או ממי שהוא אחר (ראה הערה שלפנ"ו). (30) ב"מ פז, א. וראה תנחומא תולדות (א"ג). ועוד.

ד. הקושי על פירוש מספר שנות חיי ישמעאל

הסיבה לכך שרש"י אינו מפרש אצל ישמעאל „בן ק' כבן ל' ובן ל' כבן ז'", למרות שגם שם כתוב „שנה בכל כלל וכלל“ היא, ששם הדבר מובן מאליו, לפי פרוש רש"י בהמשך, אצל אברהם: בן ק' כבן ל' – ללא תשות כח³¹, ובן ל' כבן ז' – לחטא (חזרתו בתשובה³² היתה כבר מגיל שלושים שנה³³).

לפי זה צריך להבין את דברי רש"י במקום זה:

על „ואלה שני חיי ישמעאל...“³⁴ אומר רש"י: „למה נמנו שנותיו של ישמעאל כדי ליחס בהם שנותיו של יעקב“, כפי שמסביר רש"י מיד אחר כך, ש„משנותיו של ישמעאל למדנו ששימש יעקב בבית עבר י"ד שנה“. כלומר, בציון מספר שנותיו של ישמעאל בפסוק, אין הכוונה רק לישמעאל עצמו, אלא גם „כדי ליחס בהם שנותיו של יעקב“.

ולפי פרוש רש"י זה אין מובן כלל וכלל „למה נכתב שנה בכל כלל וכלל“?

אם כך, הכרחי לומר שבפרוש רש"י אין קיימת כאן מלכתחילה, לאחר הפירוש לגבי אברהם, הקושיה „למה נכתב שנה...“, אלא השאלה היא „למה נמנו שנותיו של ישמעאל“ בכלל? שהרי, ה„בן חמש למקרא“ רואה שאין התורה מספרת אפילו פרטים לגבי חנוך ומתושלח³⁴ הצדיקים³⁵, ועל כך עונה רש"י, שהפירוש הוא לגבי יעקב אבינו.

(31) דבן שלשים לכה (אבות פ"ה שם) – והוא נראה במוחש גם לכן חמש. וראה לקמן בפנים. (32) רש"י כה, ט. וראה רש"י כב, א. וראה לקמן הערה 40. ולהעיר מריב"א עה"ת ריש פרשתנו (בשם הר"ד אליקים). משכיל לדוד שם (בסוף הדי"ה). (33) ראה לקמן בפנים והערה 40. (34) רש"י נח ז, ד. (35) ראה פרש"י במגלה – שצינו רש"י כאן.

לפי זה מובן, שגם בכתובת „שנה בכל כלל וכלל“ אין הפסוק מתכוון להשוות את שנותיו של ישמעאל („בן ק' כבן ל'...“), שזוהי מעלה רק אצל ישמעאל, שהרי הפסוק איננו מתכוון בכלל רק לישמעאל עצמו, אלא גם ליעקב.

הפירוט אצל ישמעאל, וכתובת „שנה בכל כלל וכלל“, הרומזים, כדלעיל, למעלה שהיתה אצל ישמעאל בכל התקופות (ק', ל', ז'), אינם באים כדי להשוות את שנותיו של ישמעאל זו לזו, אלא „כדי לייחס בהם... יעקב“³⁶: כדי לספר על יחוסו ומעלותיו³⁷ של יעקב, כדי שידעו ששנותיו של יעקב היו מיוחדות – מעלות אלו עצמן היו אצל יעקב, אך באופן שונה לחלוטין.

ה. אי אפשר להשוות בין יעקב לישמעאל

ההסבר לכך הוא:

השינוי שחל אצל ישמעאל לקראת היותו „בן ק'“ היה, היותו בעל תשובה, כדברי רש"י בפירושו³⁸, שישמעאל חזר בתשובה עוד בחיי אברהם, והלוא ישמעאל היה בעת מיתת אברהם³⁹ בן תשעים ושמונה שנים⁴⁰.

וזאת הכוונה בדברי רש"י, שלמרות היות ישמעאל בעל תשובה, עד אשר כתוב עליו

הביטוי „ויגוע“⁴¹ (ביטוי המופיע רק לגבי צדיקים⁴²), אי אפשר כלל להשוות זאת לצדקותו של יעקב.

המעלה של „בן שלושים“, לפני תשות-הכח של בן ששים ובן שבעים, היא „בן שלושים לכח“, כלשון המשנה⁴³. וגם „בן חמש“ רואה באופן מוחשי, שבגיל שלושים גבורת האדם היא במלוא עוצמתה. ובהיות ישמעאל אדם אשר „ידו בכל“⁴⁴, מובן, שבגיל שלושים הוא היה גבור.

ולמרות זאת אי אפשר להשוות גם את גבורת ישמעאל לגבורת יעקב, כפי שמפרש רש"י על הפסוק⁴⁵, „ויגל את האבן מעל פי הבאר“ – „כמי שמעביר את הפקק מעל פי צלוחית להודיעך שכוחו גדול“⁴⁶, על-אף שיעקב היה או, לפי פרוש רש"י⁴⁷, בן ע"ז שנה.

הענין המיוחד של „בן שבע“ מובן מפירוש רש"י הנ"ל לגבי אברהם – „בן ע' כבן ה' בלא חטא“ – שבהיותו קטן, הוא „בלא חטא“.

ניתן היה לחשוב שלגבי פרט זה אי אפשר להבדיל בין ישמעאל ליעקב, כי בענין של

41 פרשתנו כה, יז.

42 רש"י שם.

43 אבות פ"ה שם.

44 לך טו, יב.

45 ויצא כט, יז.

46 שמוה גופא מוכח שגם גבורה גשמית מעלה היא (גם) אצל יעקב. ולהעיר ממחז"ל (שבת צב, א. נדרים לה, א) שאין השכינה שורה אלא על גבור (ועיין רמב"ם הל' יסודי התורה פ"ו ה"א).

47 ויש לומר טעם לזה גם ע"ד הפשט – כי זה נוגע לקיום הציווי הראשון* (בראשית א, כח), „מלא את הארץ וכבשהו ורדו גו'“. ואכ"מ.

47 ס"פ תולדות.

* ע"פ יומתק ג"ג מה שדוקא כאן הודיע הכתוב שכוחו גדול – כי הליכת יעקב לבית לבן היתה לקחת לו משם אשה – קיום הציווי „פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה ורדו גו'“.

וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של „נצח“: נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדיק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש„בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל“⁷, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"ם⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה„שלח נא ביד תשלח“⁹, השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

... מזה ישנה ההוראה בפועל שיש להסיק בעמדנו עתה בהתחלה

ובפתיחה של „כינוס השלוחים העולמי“:

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

זאת אומרת: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה

והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו –

החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה**. . . שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל¹ שכבר „כלו כל הקיצין“, וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו „לצחצח את הכפתורים“²), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . כמדובר לעיל, הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, „עמדו הכן כולכם“, לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני³) ש„הגיע זמן גאולתכם“, כפי שנראה בזה ש„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט במדינות הערביים.

. . . ורואים בפועל איך שנפעל ה„ילחום מלחמת ה“⁵ וינצח בכמה

לקוטי

חיי שרה

שיחות

קטנים „בלא חטא“ שניהם שוים, לפיכך אומרת התורה, שגם בענין זה⁴⁸ אי אפשר להשוות בין ישמעאל ליעקב, כי עצם מציאותו של יעקב שונה מישמעאל, בן האמה⁴⁹, ולכן בכל פרט ופרט שונה יעקב

לחלוטין, והוא נעלה מישמעאל⁵⁰. ולכן „לא נמנו שנותיו של ישמעאל... (אלא) כדי לייחס בהם שנותיו של יעקב.“ (משיחת מוצש"ק פ' חיי שרה תש"מ)

(48) להעיר מרש"י תולדות כה, כב.

(49) ועפ"ז יובן פרש"י ח"ש כד, ה „ענר אשכול וממרא“.

ותו לא (וראה רמב"ן שם דמפרש בהיפך). ובכל אופן קשה מפרש"י ח"ש כד, מט. ואכ"מ.
(50) להעיר גם מלקו"ש [המתורגם] חט"ו ע' 161 ואילך.

לזכות

כ"ק אדונונו מזרנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז **יחי**, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל **ביאת דוד מלכא משיחא**

יחי אדונונו מזרנו זרבינו מלך המשיח

לעולם ועד

הוספה בשורת הגאולה

ה.

פון חכמה בינה ודעת.

און היות אז דאָס איז די עבודה פון דעם זמן, איז מובן אז דאָס איז שייך צו יעדער אידן אָן אויסנאָם כלל.

. . . ועוד ועיקר: וויבאלד אז מ'האָט שוין פאַרענדיקט די עבודת השליחות – קומט צוגיין יעדער שליח צו דעם משלח האמיתי, דער אויבערשטער, און איז מודיע: עשיתי את שליחותי, און איצטער איז געקומען די צייט אז דו כביכול זאָלסט טאָן דיין שליחות [וואָס אויך דער אויבערשטער איז אַ שליח (מגיד דבריו ליעקב גו"11)], און צוזאַמען מיט די עשר ספירות – איז עצמות ומהות אַליין כביכול משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח" – שיק אונז משיח צדקנו בפועל ממש!

און אפילו אויב עס קען נאָך זיין אַ ספק אז דער אויבערשטער וויל האַלטן אידן נאָך אַ רגע אין גלות צוליב דעם גודל הנחת רוח והנאה וואָס די עבודה אין גלות פאַרשאַפט אים – שרייט אַ איד: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"12, אַלץ וואָס דער בעה"ב זה הקב"ה זאָגט דאַרף מען טאָן „חוץ מצא", צו בלייבן נאָך אַ רגע ח"ו במצב פון „צא" בחוץ פון שולחן אביהם, מען בעט און מען מאָנט כביכול באַ דעם אויבערשטן: „שלח נא ביד תשלח" – בשנת ובתחלתה „יד תשלח" און ברענג שוין די גאולה האמיתית והשלימה!

און צוזאַמען מיט שלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) האָט מען גלייך די שלימות הנישואין – שיר השירים – פון ישראל וקוב"ה [ובפרט דורך דעם וואָס מ'נעמט אָן אויך די החלטה טובה צו לערנען גאַנץ ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. וואָס דורך לימוד התורה בענינים אלו, איז דאָס נאָכמער ממחר די המשכה בפועל].

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ה מרחשוון, מבה"ח כסלו תשנ"ב)

(11) תהלים קמו, יט. וראה שמו"ר פ"ל, ט.
(12) פסחים פו, ב.

וזהו גם א' הטעמים להדפסת קונטרס עץ החיים בהוצאה מיוחדת וחלוקתו לכאו"א מאנשים נשים וטף בסיום וחותם יום ההולדת כ"ף מרחשון (התחלת ערב שבת זה) . . . כדי להדגיש שכל הדברים האלה נמשכים בתקפם ובשלימותם (וביתר שאת) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ה"מנהל-פועל" דשיבת תומכי תמימים, ובפרט לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקותו, ש"קאי איניש אדעת' דרבי"1, ובמילא נשלמה כבר העבודה דדור השלישי (לאדנ"ע), דור הגאולה, „ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו"2.

. . . ויה"ר שההוספה בלימוד והפצת תורת החסידות, ביחד עם ההוספה בלימוד נגלה דתורה, שכמה עניני נגלה דתורה נמצאו במאמר זה, והפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד ע"י הקמת מוסדות חדשים, וביסוס וחיזוק והרחבת המוסדות הקיימים, בתי תורה, בתי תפלה (עבודה) ובתי גמילות-חסדים – ימהרו ויזרזו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז יאמרו ליצחק דוקא „כי אתה אבינו"3 – „תולדות יצחק".

ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחותם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם „צחצוח הכפתורים"4, ולכן ציוה (ונתן כח) „עמדו הכן כולכם"5 לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו"כ בימינו אלה.

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל"תולדות ישמעאל" (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין

(1) ע"ז ה, רע"ב.
(2) הושע ו, ב. וראה מצו"ד עה"פ.
(3) ישעי' סג, טז. שבת פט, ב.
(4) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
(5) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט.

און אַרויסנעמען אַלע אידן פון גלות!

. . . דערפון האָט מען די הוראה בפועל וואָס מ'דאַרף אַרויסנעמען שטייענדיק איצטער באַ דער התחלה ופתיחה פון דעם "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – דאַרף מען אַרויסקומען מיט אַ הכרזה והודעה צו אַלע שלוחים, אַז די עבודת השליחות איצטער און פון יעדער אידן באַשטייט אין דעם – אַז מ'זאָל מקבל זיין פני משיח צדקנו.

דאָס הייסט: אַלע פרטים אין דער עבודת השליחות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, דאַרפן זיין דורכגענומען מיט דער נקודה – ווי דאָס פירט צו קבלת משיח צדקנו.

ווי אונטערשטראַכן אין דעם נושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח"¹⁰: אַלע עניני עבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) דאַרפן זיין דורכגענומען מיט "להביא לימות המשיח", ניט בלויז "לרבות" (ווי עס שטייט בכ"מ), אַז ער (דער שליח) שטייט און וואָרט ביז משיח וועט קומען און דעמולט וועט ער אין דעם איינטייל נעמען און דערפון הנאה האָבן וכו', נאָר – "להביא", ער טוט כל התלוי בו צו ברענגען "לימות המשיח" לשון רבים, ניט בלויז די התחלה פון איין טאָג נאָר פון ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (און ניט נאָר ווען משיח איז "בחזקת משיח"⁵, נאָר אַלע ימות המשיח – אויך די שלימות פון "משיח ודאי"⁵ וכו').

ובפשטות מיינט דאָס – אַז פון דעם כינוס השלוחים דאַרף מען קומען און להביא החלטות טובות ווי יעדער שליח דאַרף זיך אַליין צוגרייטן און צוגרייטן אַלע אידן במקומו ובעירו וכו' צו מקבל זיין פני משיח צדקנו, דורך דעם וואָס ער איז מסביר דעם ענין פון משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל צו יעדערן לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – דורך לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן

(10 ברכות פ"א מ"ה.)

ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארו"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני⁷ "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך, ש"מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש⁸ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון תנש"א)

(6 ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(7 ישעי' רמז תצט.)

(8 להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), דיש לומר, שבזה מרומז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

ו.

ויהי רצון, שכיון שבימינו אלה נשלמו כל מעשינו ועבודתינו בכל פרטי הענינים דמאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובאופן דשני חיי שרה שכולן שוין לטובה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר צחצחו את הכפתורים¹, ועומדים מוכנים² לקבל פני משיח צדקנו, ובפרט שלאחרי זה עברו עוד עשיריות שנים שבהם צעקו בני"י עד מתי (וואָס דאָס דאַרף דאָך אויך האָבן אַ שיעור), תבוא תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(ממאמר ויהיו חיי שרה תנש"א – ספר המאמרים מלוקט ח"ה ע' 60)

(1 שיחת שמה"ת תרפ"ט.

(2 ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

מח.

דער חידוש אין דער עבודת השליחות וואָס איז צוגעקומען במיוחד בזמן האחרון: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה . . אַ חידוש כללי ועיקרי וואָס איז ניט בלויז נאָך אַ פרט (אָדער אַ כלל) אין דער שליחות, נאָר אַן עיקר און אַן ענין כללי ביותר, ביז דעם ענין הכי כללי אין אידישקייט – הכנה לביאת משיח צדקנו – וואָס נעמט אַרום אַלע נקודות ופרטים פון דער עבודת השליחות.

ווי מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל (ובפרט אין די לעצטע חדשים און וואָכן): לויט דער הודעה פון חז"ל¹ אַז ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“, און די הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז מ'האָט שוין אויך תשובה געטאָן, ביז אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני עבודה (אפילו „צופוצן די קנעפּ"2), און מ'שטייט גרייט צו קבלת פני משיח צדקנו – איז איצטער די עבודה און שליחות: צו זיין גרייט בפועל צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי!

דערפון איז מובן, אַז אין דעם באַשטייט די מטרה פון דעם היינטיקן כינוס השלוחים העולמי: צו זיך צוזאַמענרעדן און אַרויסקומען מיט החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, ווי צו אויספירן די שליחות מיוחדת פון דעם איצטיקן זמן: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . מ'האָט גערעדט פריער, אַז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען, אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, און מ'שטייט שוין גרייט, „עמדו הכן כולכם“, צו מקבל זיין פני משיח צדקנו.

ווי מ'זעט דאָס אויך (כמדובר כמ"פ) אין דעם וואָס אין די מאורעות העולם ווערן מקויים כמה סימנים אויף דער גאולה, אָנהויבנדיק פון דעם סימן (אין ילקוט שמעוני³) אַז „הגיע זמן גאולתכם“ פון דעם וואָס

(1) סנהדרין צו, ב.
(2) ראה שיחת שמה"ת תרפ"ט.
(3) ישע"י רמז תצט.

„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט אין די מדינות הערביים.

. . . און מ'זעט בפועל ווי עס איז געוואָרן און עס ווערט דער „ילחום מלחמת ה"5 וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. און נצחון איז אויך מלשון נצחיות, פאַרבונדן מיט דעם גילוי פון „נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (ווי אידן האָבן אָנגערופן דעם יאָר), און ח' – דער גילוי פון משיח צדקנו, וואָס איז פאַרבונדן מיט מספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד די שלוחים האַלטן שוין פון לאַנג נאָך מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, און פון לאַנג נאָך אמצע עבודת השליחות, ביז אַז מ'האָט שוין מסיים געווען די שליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ איז די גאולה האמיתית והשלימה נאָך ניט געקומען בפועל ממש – דאַרף מען זאָגן אַז ס'איז נאָך געבליבן עפעס צו טאָן וואָס וועט ברענגען די גאולה בפועל.

און דאָס איז: ע"פ הידוע אַז „בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל“⁷, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"8, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דער איינציגער שליח שבדורנו, דער איינציגער משיח שבדורנו, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט – איז פאַרשטאַנדיק אַז ס'הויבט זיך אָן מקויים ווערן דער „שלח נא ביד תשלח“⁹, די שליחות פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און דערפון איז מובן, אַז די איינציקע זאָך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי, בכדי ער זאָל קענען מקיים זיין שליחותו בפועל

(4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.
(5) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.
(6) סוכה נב, ב.
(7) פי' הברטנורא למגילת רות.
(8) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.
(9) שמות ד, יג.